

„Njega? On ni nič kriv. Ona ga je zvalila v posteljo. Počakal sem, da se je oblekel, potem sem ga spremil do vrat. Pa še pridite kaj, sem mu rekel, ko se mi je hotel opravičiti. Bil je bled kot stena. Roke so se mu tresle. Bal se je, da bom planil nanj. Jaz pa sem se samo smehljaj in ponovil: Res morate spet priti, samo ne vem, če jo boste še našli tukaj. Potem sem zaloputnil vrata pred njegovim presenečenim obrazom. Nato sem zgrabil psico, ki je drgetala pod popackano rjuho. Bila je lahka ko pero. Vzel sem jo v naročje in jo nesel do okna. Niti besede nisem črnil. Pa tudi ona je molčala. Samo bolščala je vame. Imela je čudovite oči: zelenkaste, ozke in podolgovate kot dva lista. Okno je bilo odprto na stežaj. Trenutek ali dva sem jo držal nad globino, pa nisem okleval. Užival sem. Navsezadnje sem jo spustil. Zakričala je. Pravzaprav zatulila. To je vse. Še pred njim je bila na cesti. Brezoblična gmota mesa, kosti in krvi. Stanovali smo v petem nadstropju. Zaprl sem okno. Zunaj je ostala ona in vse, kar sem doživel lepega z njo. Tako.«

Kako je to zabavno, če se takšne stvari ne zgodijo tebi, marveč drugim. Kar laže dihaš in zapor se ti ne zdi tako strašen.

Morda se tudi zato pogosto pogovarjamo o smrti, o tuji smrti.

Pesem

Ervin Fritz

Najdeva se v tej mali izbi na večer.

*Ti prihitiš od knjig za tvoj izpit,
jaz od sestanka, iz kavarne, ali odkoderže.
In skuhaš kavo in med Lenini
in malimi brošurami na mizi napraviš red
in daš na mizo jabolka.*

In slečeš krilo.

Ta najina ljubezen je preprosta. Lepa.

*Z nama prihaja na večer, ker se imava rada,
ker je ne sanjava, ampak med tisoč dnevnimi opravki
od nje živiva.*

*To je vrč čiste radosti
z okusom tvojih ust,
z milino tvojih rok,
z zamolklo težo mojega telesa.*

*Tvoje prsi sta dve krotki ptici,
ki se ne umakneta, ker si vsa moja.
In tvoja usta dajejo pogum za jutri,
za delo in poštenost.*

Ti najini večeri niso beg,
del dneva so: kot jabolka na mizi,
kakor kruh, kot Lenin,
kot dela, ki so čista pred ljudmi.

Sonet

Ervin Fritz

Naj se nikdar ne ločim od ljudi.
Ni sreče, če jo moraš sam užiti,
ne upa, če ga nimaš s kom deliti,
le kar je sreča vseh, me radosti.
Zato naj bodo hvaljene vezi,
ki mi jih narekujejo nositi
prijateljstvo, krepost, up plemeniti,
razum in delo, ki duha vedri.
Le te vezi so luč, notranji soj,
po njih se mi odpro ljubezni duri
v soglasje, moja ljubljena, s teboj,
v njih najde duh moj tisoče oblik,
kadar v naročju tvojem, v tihi uri,
zamaknem se v tvoj nežni, čisti lik.

Svetlo zelena pesem

Jože Olaj

In naenkrat si prebogati.

Komu boš dal
vse te vetrove njive,
komu livade razcvelih želja,
komu dekliške nasmeh in pesem,
ki s krvjo ženam po žilah igra.

Po poti med jagnedi pojdi na trate
in pticam skrivnost njihovih pesmi ukradi,
otroško ihtenje ujemi v dlani,
v oči si nasuj svetlo zelene pomladi.

Pojdi, dokler so še ceste zveneče
in žejna telesa so njive za setev,
zasej v njih semena lepote.

Velika drevesa bodo semena
v tem svetlo zelenem času pognala.